

Daf 32: UNLOADING AND LOADING

This daf of Talmud deals with the mitzvah of *Preeka u'Te'ina* (unloading and loading). What is the mitzvah of *Preeka u'Te'ina*? If a person sees a donkey in the road, bowed under the burden of its heavy load, the mitzvah of *preeka* obligates him to help the donkey's owner unload the burden from the donkey's back. The mitzvah of *te'ina* similarly specifies our responsibility to lend a hand to a person needing help loading freight onto his/her animal.

Suppose a person is walking on a road behind two donkeys, where one involves the mitzvah of *preeka* and the other the mitzvah of *te'ina*. We are obligated to assist first in *preeka* – unloading the freight from the donkey struggling under its burden – because the animal is anguished over the heavy weight it carries. This illustrates *tza'ar ba'alei chayim* (the obligation to eliminate cruelty to living creatures).

Connected to this teaching, we learn a significant *chiddush* (novel idea) from the Talmud. Suppose a person sees an enemy having difficulty loading freight onto a donkey. At the same time, he views a friend's donkey collapsing under the weight of the burden it is carrying. The person must assist the enemy first, despite the fact that helping the enemy fulfills only the mitzvah of loading. Why is this so? Answer: In order to subdue the *yetzer hara* (the evil inclination) by coming to the aid of an enemy.

דף ל"ב: פריקה וטעינה

בדף זה עוסק התלמוד במצות פריקה וטעינה. מהי מצות פריקה? למשל, אדם רואה בדרך חמור רובץ תחת משאו, עליו לסייע לבעל החמור לפרוק את המשא מעל חמורו. מצות טעינה היא עזרה לאדם הרוצה להעמיס משא על בהמתו ועליו לסייע בידו.

אם אדם הולך בדרך ולפניו שני חמורים, שבאחד מהם צריח לקים מצות פריקה ובשני צריח לקים מצות טעינה, מצוה עליו לסייע תחילה לפרוק את החמור הרובץ תחת משאו, שהרי הוא מצטער מן המשא הכבד שעליו, ומפני צער בעלי חיים עליו להקדים ולפרוק ממנו את המשא.

בקשר לכך לומדים בתלמוד חידוש גדול: אדם שרואה את השונא שלו מתקשה בהטענת משא על חמור ומצד שני הוא רואה גם את אוהבו כשחמורו קורס תחת משאו, עליו לסייע תחילה לשונאו, למרות שהמדובר במצות טעינה בלבד. וזאת למה? כדי להכניע את יצרו הרע בכך שיסייע לשונאו.

Daf 33: LOST OBJECT BELONGING TO ONE'S FATHER

On this daf the *Mishnah* deals with a person who simultaneously finds lost objects belonging to more than one person, and addresses to which of the lost objects the finder must attend first.

If a person finds two items, one belonging to a random individual, and the other belonging to the finder's father, the item must be returned to the person's father first, because of the overall obligation to honor one's father. The value of *kibbud av v'em* (honoring parents) is of utmost importance. It manifests itself in a variety of different mitzvot, including the mitzvah of *ha'sha'vat aveidah*. Thus, if a person finds two lost items and one of them belongs to his father, the act of returning his father's lost item takes precedence over fulfilling the commandment towards other individuals.

דף ל"ג: אבדת אביו

המשנה בדף זה עוסקת באדם שמצא גבית אחת אבדות של אנשים שונים, והיא קובעת באיזו אבדה יטפל בתחילה.

אם אדם מוצא שתי אבדות, אחת של אדם רגיל ואחרת של אביו - עליו לעסוק תחילה באבדת אביו מפני שעליו לכבד את אביו. הערך של כיבוד הורים הוא ערך עליון וחשוב, והוא בא לידי ביטוי במצוות שונות, וגם במצות השבת אבדה, שאם אדם מצא שתי אבדות ואחת מהן היא של אביו, הרי שהטיפול בהשבת האבדה לאביו קודמת לקיום המצוה לגבי אנשים נוספים.

Daf 34: AN ACQUISITION THAT TAKES EFFECT FOLLOWING A PREDETERMINED DELAY

An individual who wants to acquire a particular item **must take action to do so**. One may acquire a chair by lifting it. As a result of lifting the chair, the buyer transfers ownership from the seller to himself. One of the methods of acquiring a head of cattle is by **pulling on it [the animal]** – that is, tugging on its harness and causing it to move from the place it was first standing. It is insufficient for the buyer and seller to verbally agree that they both want the *kinyan* (acquisition) to occur. **As long as no physical act of *kinyan* has taken place, no change of ownership has been effected.**

Once, an individual sought to arrange a *kinyan* in an unusual manner: He owned a chess set he wanted to sell. When a potential buyer came to acquire the set, the seller said: “Although I want to sell this chess set, I want to do so **one week from today**, since I would still like to play with it this week.” What do we do in such a case? Do we delay the act of *kinyan* until the week has passed? On this daf we learn that the act of *kinyan* need not be delayed. **The act of *kinyan* may be done today, along with the statement, “We stipulate that the *kinyan* will take place one week from today.”**

דף ל"ד: הקנין שיחול לאחר זמן

אדם שרוצה לקנות חפץ מסוים צריך לעשות מעשה קנין. למשל, אפשר לקנות כיסא על ידי שהקונה מגביה אותו וכן הכיסא עובר מן המוכר אל הקונה. אחת הדרכים לקנות בהמה היא על ידי משיכתה, כגון: למשוך ברסן שלה ועל ידי כך להזיזה ממקומה. אולם אין די בכך שהמוכר והקונה מסכמים ביניהם בפייהם שהם רוצים לעשות את הקנין. כל עוד לא נערה מעשה קנין, החפץ אינו קנוי.

אדם אחד ביקש לערוך קנין בצורה יוצאת דופן: היה לו משחק פאזל, אותו הוא ביקש למכור. כאשר בא קונה לקנות את הפאזל אמר לו המוכר: אני אומנם רוצה למכור את המשחק אבל רק בעוד שבוע, כי בשבוע הקרוב אני עדיין רוצה להשתמש בו. מה עושים במצב כזה? האם צריך להמתין עם הקנין עד שיחלוף השבוע? בדף זה בתלמוד לומדים כי אין צורך בכך. אפשר לעשות היום מעשה קנין ולומר: “אנו קובעים שהקנין יחול עוד שבוע.”

Daf 35: THE DEPOSITOR AND THE GUARDIAN OF A DEPOSITED POSSESSION

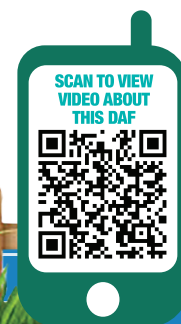
The chapter we are learning is called **“HaMafkid.” A mafkid is a person who deposits an item with someone for safeguarding.** The owner of the object is known in the Talmud as **“HaMafkid,”** and the person who received the object to watch over is called **“shomer”** or **“shomer pikadon”** (the watchman or guardian of the deposited item). **An individual who takes responsibility for watching over an object is required to guard it. If that person neglects to do so, and the object becomes damaged or stolen, that person is liable to repay the value of the object to the owner.**

One of the different types of guardians is a **“shomer chinam”** (an unpaid guardian), who agrees to watch over an object without receiving payment for doing so. A *shomer chinam* is not obligated to repay the person who made the deposit if that item is later stolen, lost, or damaged in any way – **unless that *shomer chinam* was negligent in their supervision.**

דף ל"ה: “המפקיד”, ו”שומר פיקדון”

הפרק שאותו אנו לומדים נקרא פרק “המפקיד”. המפקיד הוא אדם המפקיד חפץ אצל חברו כדי שחברו ישמור עליו. בעל החפץ מכונה בתלמוד “המפקיד”, וחברו שקיבל את החפץ לשמירה מכונה “שומר”, או “שומר פיקדון”.

מי שקיבל על עצמו לשמור על חפץ, חייב לשמור עליו ואם הוא פשע ולא שמר עליו, הוא חייב לשלם את דמיו לבעל החפץ. ישנם סוגים שונים של שומרים, אחד מהם הוא “שומר חנם”. שומר חנם הוא שומר שהסכים לשמור על החפץ בלא לקבל על כך תמורה מהמפקיד. שומר חנם אינו חייב לשלם למפקיד אם החפץ נגנב, אבד, או ניזוק, אלא אם כן הוא פשע בשמירה.

Daf 36: OATH CONCERNING A DEPOSITED ITEM

דף ל"ז: "שבועת הפיקדון"

If a *shomer* of a deposited object says to the *mafkid* "I took good care of the object. However, thieves came in the middle of the night and stole it. I apologize. I was sound asleep and did not hear them. I am exempt from repaying you for the object, **since a *shomer chinam* is only liable to repay if s/he was negligent.**" That *shomer* is indeed exempt from having to make any payment to the *mafkid*. However, the Torah stipulates that **the shomer must take an oath in a *Beit Din*** that his story is truthful.

This oath is called "**Shvu'at HaPikadon**" (oath of the deposited item). If a *shomer* transgressed and himself stole the items he was supposed to safeguard, and also took a false oath about it, if the *shomer* subsequently seeks to repent the items must be immediately returned to the *mafkid*. In addition, the Torah requires the *shomer* to perform a specific order of atonement: **a) Repay the mafkid an additional 1/5 of the value of the object, and b) Bring a *korban asham* (a guilt offering) to repent for having made a false oath.**

אם השומר אומר למפקיד: "שמרתי היטב על החפץ, אך בהשכחתי הלילה הגיעו גנבים וגנבו אותו. אני מצטער, ישנתי חזק ולא שמעתי אותם בכלל, ואני פטור מלשלם לך עליו מפני ששומר חנם אינו חייב אלא אם כן הוא פשע". אכן השומר פטור מתשלום, אך התורה קובעת שעליו להישבע בבית דין שטענתו אמת.

שבועה זו מכונה "שבועת הפיקדון". אם השומר פשע וגנב את החפץ לעצמו, ובכל זאת הוא נשבע לשקר, כאשר הוא מבקש לחזור בתשובה עליו להחזיר מיד את החפץ למפקיד, ובנוסף לכה התורה קובעת לו סדר פירה: א. לשלם למפקיד תוספת של חמישית מערך החפץ. ב. להביא קורבן אשם לכפרה על שנשבע שבועת שקר.

Daf 37: DISPUTE OVER COLLECTION OF A DEPOSIT

דף ל"ח: מחלוקת על גובה הפיקדון

Reuven lived in a village near the border. One day, gunshots were heard throughout the village. Reuven immediately hid in the safe room of his house. Peering through a narrow slit in the window, Reuven saw two people running, each one holding a sack. To his complete surprise, the two people entered Reuven's house and said "We beg you, please watch over these sacks for us. They contain gold and thieves are chasing after us." Reuven agreed, and the pair immediately ran off into the forest. The thieves soon lost track of the owners of the sacks. Peace and tranquility prevailed in the village once again.

A few days later, the owners of the two sacks reappeared at Reuven's house. They thanked Reuven from the bottom of their hearts for his help. When Reuven brought out the sacks and laid them in front of the gentlemen, an intense dispute erupted. It seems that one sack contained **one kilo** (2.2 pounds) of gold, while the other sack held **two kilos** (4.4 pounds) of gold. Each of the men insisted that "The heavier bag is mine."

What should Reuven do? **He should only give one kilo of gold to each of the two men** — since both men agree, without question, that they each certainly deserve one kilo of gold. The third kilo, the one in dispute, remains in Reuven's possession until Eliyahu HaNavi arrives to determine which one of the two men is correct.

ראובן התגורר בעירה רחוקה ליד הגבול, כאשר באחד הימים הדהדו יריות ברחבי העירה. ראובן התחבא מיד בתוך הביטחון שבביתו, ומחריץ צר שבחלון הוא ראה שני אנשים רצים, כל אחד אחז בידו שק. להפתעתו המוחלטת שני האנשים נכנסו לביתו, והתחננו בפניו: "אנא שמור על השקים עבורנו, יש בהם זהב וגנבים רודפים אחרינו". ראובן הסכים, והשנים ברחו מיד אל תוך היער. הגנבים איבדו את עקבותיהם של בעלי השקים והשלוה והשקט שבו לשרור בעירה.

Please guard these sacks! There is gold inside them and thieves are chasing us!
אנא שמור על השקים! יש בהם זהב וגנבים רודפים אחרינו

כעבור ימים אחדים הופיעו שני בעלי השקים בביתו של ראובן, הם הודו לו מקרב לב על שעזר להם, וכאשר הוא הניח בפניהם את השקים פרץ ויכוח עז בין בעלי השקים. התברר שבשק אחד היה קילו זהב ובשק אחר היו שני קילו זהב, וכל אחד מהם טען: השק הגדול - שלי!

מה על ראובן לעשות? בדף זה לומדים כי עליו לתת רק קילו זהב לכל אחד מהם, שהרי שניהם מסכימים שבודאי מגיע לכל אחד מהם קילו זהב. את הקילו השלישי, שעליו הם מתוכחים, הוא ישאיר ברשותו עד שיבוא אליהו הנביא ויכריע מי מהם צודק.

Daf 38: LIABILITY OF A GUARDIAN OVER THE NEIGHBOR'S FRUIT

דף ל"ח: אחריות השומר על פירות תבוא

These few pages in the Talmud teach about different actions a *shomer* must take in order to prevent a decrease in value of the *pikadon* (deposit under his care). There was a case of a person who took responsibility for watching over a neighbor's fruit. After some time passed, the *shomer* noticed that the quality of the produce had become unsatisfactory because it was becoming too ripe. **If the *shomer* left the fruit untouched, it would start to decay and the *mafkid* would forfeit any benefit from the produce.**

The *shomer* attempted to locate the *mafkid* in order to ask him what to do, but did not succeed in reaching him. It soon became clear that the *mafkid* was traveling abroad.

What should the *shomer* do with the fruit? Chazal say that the *shomer* must approach the *Beit Din* and tell it exactly what happened. Then, under the *Beit Din's* supervision, the *shomer* is directed to sell the produce and safeguard the proceeds for the *mafkid*.

בדפים אלו בתלמוד לומדים על פעולות שונות שהשומר חייב לעשות כדי למנוע הפסד מהמפקיד. למשל, אדם שקיבל על עצמו לשמור על פירות של חברו. לאחר זמן-מה הבחין שומר הפיקדון שמצב הפירות אינו משביע רצון. התברר שהפירות התחילו להיות רכים ואם ישאירו כמות שהם, הם יתחילו להרקב והמפקיד יפסיד את הפירות.

השומר ניסה לאתר את המפקיד כדי לשאול אותו מה לעשות, אך הוא לא הצליח למצוא אותו. התברר שהמפקיד נסע לארץ רחוקה. מה על השומר לעשות עם הפירות? חכמים אומרים שהשומר צריך לפנות לבית הדין ולספר להם את המעשה, ותחת פיקוחם של בית הדין הוא ימכור את הפירות וישמור את הכסף עבור המפקיד.

D'VAR TORAH: PARASHAT SHEMINI

דבר תורה: פרשת שמעני

Why, out of all the ritually impure animals, did the pig become the stereotype of the "most ritually impure animal?" Why is the pig perceived as the epitome of ritual impurity in everyone's eyes? It is known that in ritually clean animals, there are two signs of purity — cloven hooves and chewing cud. One of these signs is external and visible to the eye, while the other - chewing cud -- is an internal process that cannot be discerned from the outside. The pig, from an external perspective, appears to be ritually pure. The pig has cloven hooves, but its ritual impurity lies hidden within, as the pig does not regurgitate its food. Chazal saw in this reality a sign of hypocrisy, and a warning required for things that appear outwardly kosher, but are internally impure. The pig "extends its hooves and says 'see that I am pure'," and thereby attempts to gather around them the naive and those who do not discern its ritual impurity. Precisely because of the internal ritual impurity, the danger from the pig is the most significant, and this is one of the reasons why it has become a symbol of impurity.

מדוע מכל החיות הטמאות קבל דוקא החזיר את הסטראוטיפ של ה"חיה טמאה ביותר"? מדוע דוקא הוא נתפס בעיני כל כשיאה של הטמאה? ידוע, שבחיות הטהורות ישנם שלושה סימני טהרה - מפריסה פרסה, שסעת שסע ומעלה גרה. שנים מהסימנים הללו הם חיצוניים ונראים לעין, ורק העלאת גרה היא דבר פנימי שלא ניתן להבחין בו מבחוץ. החזיר מבחינה חיצונית נראה כטהור - הוא שוסע שסע ומפריס פרסה, אך בתוכו פנימה מתחבאת טמאתו, שכן אינו מעלה גרה. חז"ל ראו במציאות זו סמל לצביעות, ולזהירות הנדרשת מדברים שנראים מבחוץ כשרים, אך בתוכם פנימה טמאים הם. החזיר "פושט טלפיו ואומר ראו כי טהור אני", ובכך מנסה לקבץ סביבו את התמימים ואת אלו שלא מבחינים בטמאתו. דוקא בשל כך הסכנה ממנו היא הגדולה ביותר, וזאת אחת הסבות בגללה הוא הפך לסמלה של הטמאה.